

KOMMISSIONENS HENSTILLING (EU) 2019/1660**af 25. september 2019****om gennemførelse af de nye bestemmelser om måling og fakturering i forbindelse med energieffektivitetsdirektiv 2012/27/EU**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 292, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen er fast besluttet på at udvikle et bæredygtigt, konkurrencedygtigt, sikkert og dekarboniseret energisystem. Energiunionen fastsætter ambitiøse mål for Unionen. Den har navnlig til formål at: i) reducere drivhusgasemissionerne med mindst 40 % inden 2030 sammenlignet med 1990, ii) øge andelen af forbruget af vedvarende energi til mindst 32 % og iii) gennemføre energibesparelser og forbedre Unionens energisikkerhed, konkurrenceevne og bæredygtighed. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU ⁽¹⁾ (»energieffektivitetsdirektivet«), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2002 ⁽²⁾, fastsætter et mål for energieffektivitet på mindst 32,5 % besparelser på EU-plan inden 2030.
- (2) Opvarmning og køling er den vigtigste kilde til energiforbrug i slutanvendelserne og tegner sig for ca. 50 % af den samlede energiefterspørgsel i EU. 80 % heraf anvendes i bygninger. Derfor er Unionens opfyldelse af energi- og klimamålene i høj grad påvirket af dens bestræbelser på at renovere bygningsmassen og fremme en mere optimal drift og anvendelse af bygninger.
- (3) Klare og rettidige oplysninger og energifakturaer baseret på det faktiske forbrug sætter forbrugerne i stand til at spille en aktiv rolle med hensyn til at mindske energibehovet til opvarmning og køling. Mere end 40 % af boligerne i Unionen findes i flerfamiliehuse eller dobbelthuse, hvoraf mange har kollektive systemer til rumopvarmning eller varmt brugsvand. Nøjagtige, pålidelige, klare og rettidige oplysninger om energiforbruget er derfor vigtige for beboerne i sådanne boliger, uanset om de har et direkte, individuelt kontraktforhold med en energileverandør eller ej.
- (4) Energieffektivitetsdirektivet er den lovgivning på EU-plan, som vedrører måling og fakturering af varmeenergiforsyning. Energieffektivitetsdirektivet blev ændret i 2018. Det var et af ændringens formål at præcisere og styrke de gældende regler vedrørende måling og fakturering.
- (5) Præciseringerne omfatter indførelsen af udtrykket »slutbrugere«, som supplerer udtrykket »slutkunde«, der allerede anvendes i energieffektivitetsdirektivet, for at præcisere, at rettighederne til fakturerings- og forbrugsuplysninger også gælder for forbrugere uden en individuel eller direkte kontrakt med den energileverandør, der anvendes til kollektive anlæg til opvarmning, køling og varmt brugsvand i bygninger med flere beboere.
- (6) Ændringerne omfatter også et udtrykkeligt krav om, at medlemsstaterne skal offentliggøre kriterier, metoder og procedurer for tildeling af undtagelser fra det generelle krav om fordelingsmåling i bygninger med flere beboere, og præcisere det ubetingede krav om, at varmt brugsvand skal måles individuelt i beboelsedelen af nye bygninger med flere beboere.
- (7) Da medlemsstaterne har stor betydning for at fremme rimelige resultater og skabe passende incitamenter for beboere i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål, skal de i henhold til direktiv (EU) 2018/2002 indføre gennemsigtige og offentligt tilgængelige regler for fordeling af omkostningerne for sådanne bygninger.
- (8) For at styrke virkningen af måling og fakturering i form af den adfærdsændring, de kan medføre, og de deraf følgende energibesparelser indeholder det reviderede energieffektivitetsdirektiv også tydeligere krav til mere nyttige og fuldstændige faktureringsoplysninger baseret på klimakorrigerede forbrugsuplysninger. Dette omfatter relevante sammenligninger og nye elementer som f.eks. oplysninger om beslægtet energimiks og drivhusgasemissioner og om tilgængelige klageprocedurer eller tvistbilæggelsesmekanismer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2002 af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 210).

- (9) Samtidig sigter strengere krav til hyppige fakturerings- og forbrugsoplysninger, når fjernaflæselige anordninger kombineres med regler, der sikrer en gradvis overgang til fjernaflæselige målere og varmemfordelingsmålere, mod at sikre, at der i sidste ende stilles mere rettidige og hyppigere oplysninger til rådighed for alle slutbrugere.
- (10) Medlemsstaterne sætter de nødvendige love, forskrifter og administrative bestemmelser i kraft for at gennemføre bestemmelserne om måling og fakturering i direktiv (EU) 2018/2002 senest den 25. oktober 2020.
- (11) Energieffektivitetsdirektivet giver medlemsstaterne en vis skønsmargen med hensyn til at gennemføre det reviderede sæt krav til måling og fakturering, hvilket giver dem mulighed for at gøre det på den måde, der passer bedst til deres nationale forhold, herunder klimatiske forhold, modeller for leje og ejerskab af fast ejendom og bygningsmasse. I denne henstilling forklares de ændrede krav, ligesom det illustreres, hvordan direktivets mål kan nås. Formålet er navnlig at sikre en ensartet forståelse af energieffektivitetsdirektivet i medlemsstaterne, når de forbereder deres gennemførelsesforanstaltninger.
- (12) De retningslinjer, som tilvejebringes med denne henstilling, supplerer og erstatter delvist de retningslinjer, som tidligere er udstedt af Kommissionen i relation til energieffektivitetsdirektivets ⁽³⁾ artikel 9-11.
- (13) Denne henstilling ændrer ikke energieffektivitetsdirektivets juridiske virkninger og berører ikke Domstolens bindende fortolkning af direktivet. Den fokuserer på bestemmelserne om måling og fakturering og vedrører artikel 9a, 9b, 9c, 10a, 11a i og bilag VIIa til energieffektivitetsdirektivet —

VEDTAGET DENNE HENSTILLING:

Medlemsstaterne bør følge retningslinjerne i bilaget til denne henstilling, når de gennemfører de krav, der er indført ved direktiv (EU) 2018/2002 og fastsat i artikel 9a, 9b, 9c, 10a, 11a i og bilag VIIa til energieffektivitetsdirektivet.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. september 2019.

På Kommissionens vegne

Miguel ARIAS CAÑETE

Medlem af Kommissionen

⁽³⁾ COM(2013) 762 final og SWD(2013) 448 final, Bruxelles, af 6.11.2013.

BILAG

1. INDLEDNING

1.1. Retlig og politisk kontekst

Artikel 9, 10 og 11 i og bilag VII til direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet («energieffektivitetsdirektivet») dækker måling og fakturering af det individuelle energiforbrug. Ændringerne vedrørende måling og fakturering, der blev indført ved revisionen af energieffektivitetsdirektivet gennem et ændringsdirektiv ⁽¹⁾, omfatter primært:

- tilføjelse af nye lovbestemmelser, der specifikt finder anvendelse på varmeenergi, dvs. artikel 9a, 9b, 9c, 10a, 11a og bilag VIIa, og
- fjernelse af varmeenergi fra anvendelsesområdet for de oprindelige bestemmelser i energieffektivitetsdirektivet (artikel 9, 10, 11 og bilag VII).

Med hensyn til måling og fakturering af elektricitet er den eksisterende EU-lovgivning blevet konsolideret i forbindelse med en omarbejdning af direktivet om elektricitetsmarkedet, som også blev vedtaget som en del af pakken om ren energi for alle europæere.

Med hensyn til gas indarbejdede lovgiveren (Europa-Parlamentet og Rådet) i revisionen af energieffektivitetsdirektivet en revisionsklausul i artikel 24, stk. 14, for at sikre, at eventuelle tilsvarende ændringer overvejes på grundlag af en vurdering eller et forslag fra Kommissionen senest den 31. december 2021.

Kort sagt ændrer det reviderede energieffektivitetsdirektiv bestemmelserne om måling og fakturering, for så vidt angår de krav, der gælder for varmeenergi. Med hensyn til elektricitet er disse bestemmelser uændrede, indtil de nye bestemmelser i det omarbejdede direktiv om elektricitetsmarkedet finder anvendelse fra den 1. januar 2021 ⁽²⁾. For gas forbliver de uændrede indtil og medmindre lovgiveren vedtager yderligere ændringer.

1.2. Dokumentets anvendelsesområde og formål

Formålet med denne henstilling er at lette en effektiv og sammenhængende anvendelse af bestemmelserne i energieffektivitetsdirektivet om måling og fakturering af varmeenergi. Den supplerer og erstatter delvist retningslinjer, som allerede er offentliggjort af Kommissionen.

Kommissionens retningslinjer fra 2013 vedrørende artikel 9-11 ⁽³⁾ er fortsat relevant for elektricitet og gas, da de oprindelige bestemmelser i energieffektivitetsdirektivet om elektricitet og gas endnu er gældende. For så vidt angår varmeenergi, er der imidlertid meget, der er blevet ændret eller præciseret, og 2013-notatet vil derfor kun være delvist relevant, når fristen for gennemførelse af de reviderede bestemmelser (den 25. oktober 2020) er overskredet ⁽⁴⁾.

Kommissionen har endvidere offentliggjort specifikke retningslinjer for fordelingsmåling af varmeenergi i bygninger med flere enheder ⁽⁵⁾. Den generelle tilgang i disse retningslinjer er fortsat gyldig, og det samme gælder mange af dens anbefalinger.

⁽¹⁾ Direktiv (EU) 2018/2002.

⁽²⁾ Jf. artikel 70 og 73 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 125).

⁽³⁾ SWD(2013) 448 final, Bruxelles, af 6.11.2013, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?qid=1416394987283&uri=SWD:2013:448:FIN>.

⁽⁴⁾ Navnlig er principperne i punkt 19-26, 50-54 og 56 i 2013-notatet også relevante for de nye bestemmelser om varmeenergi.

⁽⁵⁾ »Guidelines on good practice in cost-effective cost allocation and billing of individual consumption of heating, cooling and domestic hot water in multi-apartment and multi-purpose buildings«, empirica GmbH — Communication and Technology Research, Simon Robinson, Georg Vogt, december 2016 <https://ec.europa.eu/energy/en/studies/specific-guidance-sub-metering-thermal-energy-multi-unit-buildings-implementation-articles-9>.

1.3. Oversigt over ændringer vedrørende måling og fakturering af varmeenergi

De vigtigste forskelle, der blev indført med det reviderede energieffektivitetsdirektiv for krav til måling og fakturering af varmeenergiforsyning, er som følger:

- Indførelse af udtrykket »slutbrugere« som supplement til udtrykket »slutkunde«. Dette skal navnlig præcisere, at retten til fakturerings- og forbrugsoplysninger (artikel 10a) også gælder for forbrugere uden en individuel eller direkte kontrakt med den energileverandør, der anvendes til kollektive anlæg til opvarmning, køling og varmt brugsvand i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål.
- En klarere sondring mellem måling og fordelingsmåling (henholdsvis artikel 9a og 9b).
- Udtrykkeligt krav om, at medlemsstaterne skal offentliggøre de kriterier, metoder og procedurer, der anvendes til at indrømme undtagelser fra det generelle krav om fordelingsmåling i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål (artikel 9b, stk. 1).
- Præciseret ubetinget krav om fordelingsmåling af varmt brugsvand i beboelsedelene af nye ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål (artikel 9b, stk. 2).
- Nyt obligatoriske krav om, at medlemsstaterne skal have gennemsigtige og offentligt tilgængelige regler for omkostningsfordeling (artikel 9b, stk. 3).
- Indførelse af krav om fjernaflæsning af målere og varmefordelingsmålere (artikel 9c).
- Skærpede krav til hyppige fakturerings- og forbrugsoplysninger, når der er fjernaflæselige anordninger til rådighed (to eller fire gange om året pr. 25. oktober 2020 og månedligt pr. 1. januar 2022) (artikel 10a og bilag VIIa).
- Indførelse af mere nyttige og fuldstændige faktureringsoplysninger baseret på klimakorrigerede forbrugsoplysninger og relevante sammenligninger og nye elementer som f.eks. oplysninger om det hermed forbundne energimiks og drivhusgasemissioner samt om tilgængelige klageprocedurer eller tvistbilæggelsesmekanismer (bilag VIIa).

2. FORPLIGTELSE TIL MÅLING (ARTIKEL 9a)

Den nye artikel 9a består af to stykker, der hver især er en videreudvikling af et tilsvarende krav i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, nemlig artikel 9, stk. 1, første afsnit, og 9, stk. 3, første afsnit. Tilsammen udgør de en generel forpligtelse til at måle forsyningen af varmeenergi.

Artikel 9a, stk. 1, indeholder et generelt krav om at sikre, at slutkunder⁽⁶⁾ udstyres med målere⁽⁷⁾, som nøjagtigt afspejler deres faktiske energiforbrug. I modsætning til det oprindelige energieffektivitetsdirektivs artikel 9, stk. 1, er dette krav ikke underlagt nogen betingelser. Bestemmelsen omfatter ikke et krav om, at måleren skal give oplysninger om det faktiske forbrugstidspunkt.

Artikel 9a, stk. 2, indeholder et mere specifikt krav om, at der skal installeres en måler ved varmeveksleren eller på leveringsstedet, hvis varmeenergien leveres til en bygning fra en central kilde, der betjener flere bygninger, eller fra et fjernvarme- eller fjernkølingssystem.

Denne bestemmelse indgik allerede i det oprindelige energieffektivitetsdirektivs artikel 9, stk. 3.

⁽⁶⁾ En slutkunde er defineret i energieffektivitetsdirektivets artikel 2, nr. 23), som »en fysisk eller juridisk person, der køber energi til egen slutanvendelse«.

⁽⁷⁾ Sammenlignet med artikel 9 henviser artikel 9a ikke til »individuelle« målere. Denne forskel ændrer ikke omfanget af kravet og har blot til formål at styrke den klarere sondring mellem måling og fordelingsmåling og mellem slutkunder og slutbrugere. I det reviderede energieffektivitetsdirektiv anvendes udtrykket »individuel« primært i forbindelse med fordelingsmåling.

I mange situationer overlapper kravene i de to ovennævnte bestemmelser hinanden og fører til samme resultat: Dette er tilfældet, når en slutkunde udelukkende får leveret varmeenergi til en enkelt bygning (typisk til rumopvarmning og produktion af varmt brugsvand). Dette er også tilfældet, når en bygning er opdelt i flere enheder, som hver har sin egen varmeveksler/koblingsstation, og hvor hver enkelt enheds beboer er en slutkunde med sin egen direkte kontrakt med fjernvarmenettet ⁽⁸⁾. I begge disse tilfælde indebærer bestemmelserne i artikel 9a et behov for at installere en måler på leveringsstedet/varmeveksleren for hver af de enkelte slutkunders lokaler.

Kravene supplerer imidlertid også hinanden. Forbrug kan i princippet forekomme uden for en bygning, f.eks. til procesvarme på et industrianlæg. I henhold til artikel 9a, stk. 1, skal dette også måles. På samme måde kan slutkunder modtage forsyninger til flere bygninger. Som eksempel kan nævnes, at en slutkunde kan modtage forsyninger til flere bygninger fra samme fjernvarmenet. Hvis alle disse forbindes til nettet via et enkelt punkt, kræver artikel 9a, stk. 1, i sig selv kun én måler. I sådanne tilfælde skal artikel 9a, stk. 2, dog sikre, at den enkelte bygnings individuelle forbrug også fastlægges ⁽⁹⁾. Et andet eksempel kunne være en stor lokalitet, f.eks. en militærbase, med eget anlæg til opvarmning, køling eller varmt brugsvand til flere bygninger på stedet. I dette tilfælde vil artikel 9a, stk. 2 (men ikke artikel 9a, stk. 1), være relevant.

Situationer, der involverer varmelagringsystemer, kan rejse særlige spørgsmål om anvendelsen af artikel 9a. Som eksempel kan nævnes en situation, hvor mere end én slutkunde, én slutbruger eller bygning, der er tilsluttet et varmeenergilagringssystem i et grundvandsmagasin, forsynes med varme fra en kollektiv overfladenær geotermisk jordkilde. I et sådant tilfælde skal systemet ikke nødvendigvis betragtes som fjernvarme i henhold til artikel 9a, stk. 1 ⁽¹⁰⁾, eller som en central kilde til opvarmning eller varmt brugsvand i henhold til artikel 9a, stk. 2, forudsat at:

- varmen leveres ved en temperatur, der skal opgraderes af individuelle varmepumper for at kunne bruges til rumopvarmning eller produktion af varmt brugsvand, og at
- den energi, der kræves for at drive varmepumper, ikke er en del af ydelsen, men betales individuelt af den enkelte slutkunde eller slutbruger ⁽¹¹⁾.

I dette tilfælde er måling af lavtemperaturvarme ikke påkrævet i henhold til artikel 9a.

Ligeledes gælder det, at hvis et sådant system er reversibelt og også leverer køling, kræves der i henhold til artikel 9a ikke måling af den køling, der er hentet fra jorden, hvis en sådan anvendelse er nødvendig for en sæsonbetonet regenerering af varmekilden, og hvis den kolde kilde udelukkende regenereres gennem (sæsonbestemt) opvarmning/køling ⁽¹²⁾.

Endelig kan særlige hensyn være nødvendige i situationer, hvor der leveres varmeenergi i form af allerede forberedt varmt brugsvand fra et fjernvarmesystem eller en tilsvarende ekstern kilde til en ejendom med flere lejligheder og bygninger til flere formål, hvor beboerne er leverandørens individuelle slutkunder. I dette tilfælde, og da energieffektivitetsdirektivet ikke specificerer, om der er brug for en varme- eller vandmåler til varmt brugsvand, kan vandmålere i de enkelte lejligheder i princippet være tilstrækkelige, hvis leveringsstederne anses for at være vandhaner eller -indtag i hver enkelt lejlighed/enhed. Dette forudsætter dog, at energileverandøren har det fulde ansvar for eventuelle varmetab, der opstår ind til leveringsstederne i bygningen. Hvis sidstnævnte ikke er tilfældet, og da varmeenergitalen i fjernvarmenet kan være betydeligt, vil det være nødvendigt også at placere en varmemåler på det sted, hvor leverandørens ansvar ophører. Ellers vil det være umuligt for slutkunderne at afgøre, om faktureringen svarer til det faktiske energiforbrug: Leverandøren kan hævde, at tabene forekom i bygningen, som ligger uden for deres ansvar, og uden en varmemåler kan det ikke kontrolleres, i hvilket omfang dette er tilfældet.

⁽⁸⁾ Denne situation er ikke så almindelig, men forekommer dog. Den mere almindelige situation er, at der er flere *slutbrugere*, men kun én *slutkunde* — jf. også afsnit 7.1.

⁽⁹⁾ Det bør bemærkes, at ansvaret for at installere sådanne bygningsmålere ikke bør placeres hos fjernvarmeselskabet, men snarere hos ejeren af eller den ansvarlige for bygningerne.

⁽¹⁰⁾ Fjernvarme er ikke defineret i energieffektivitetsdirektivet, men i henhold til direktivet om vedvarende energi forstås herved »... distribution af termisk energi i form af *damp* [eller] *varmt vand* ... fra et centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til rum- eller procesopvarmning«.

⁽¹¹⁾ Eftersom der er en tendens til, at varmeenergi fra en overfladenær geotermisk jordkilde har lave temperaturer, hvor det ikke kan anvendes direkte (medmindre det er kombineret med en varmepumpe) til typisk energiforbrug (rumopvarmning, varmt brugsvand, procesopvarmning), kan der argumenteres for, at det ikke nødvendigvis skal betragtes som fjernvarme eller en »kilde« til »opvarmning... eller varmt brugsvand«. For så vidt angår artikel 9a, stk. 2, styrkes en sådan fortolkning yderligere, hvis der betales individuelt for de anvendte varmepumper (for at kunne udnytte varmeenergien fra den jordbaserede kilde), for hvis dette er tilfældet, kommer en vigtig komponent af varmeydelsen ikke fra en central kilde.

⁽¹²⁾ Under disse omstændigheder kan man argumentere for, at der ikke er tale om en nettoforsyning af køling solgt af systemoperatøren, men en midlertidig anvendelse af en lagerfacilitet, der anvendes til at levere varme i koldere perioder.

3. FORPLIGTELSE TIL FORDELINGSMÅLING (ARTIKEL 9b, STK. 1)

Som forklaret i betragtning 31 i ændringsdirektivet bør rettigheder vedrørende fakturering og oplysninger om fakturering eller forbrug gælde forbrugere, der køber opvarmning, køling eller varmt brugsvand, der leveres fra en central kilde, selv om de ikke har et direkte, individuelt kontraktforhold med en energileverandør. For at præcisere dette aspekt af lovgivningen er udtrykket »fordelingsmåling« indført, som henviser til måling af forbruget i individuelle enheder i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål, hvor sådanne enheder forsynes fra en central kilde, og beboerne ⁽¹³⁾ ikke har nogen direkte eller individuel kontrakt med energileverandøren ⁽¹⁴⁾.

Fordelingsmåling kræves som hovedregel på visse betingelser i henhold til artikel 9b. Dette var allerede medtaget under artikel 9, stk. 3, andet afsnit, i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, ifølge hvilken fristen for indførelse af fordelingsmåling var den 31. december 2016. Fristen findes ikke i den reviderede tekst, ganske enkelt fordi den allerede er udløbet.

Kravet i den nye artikel 9b er indholdsmæssigt identisk med kravet i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv. Der er dog foretaget nogle få præciseringer. Disse forklares nedenfor.

For det første præciseres betingelserne for, hvornår fordelingsmåling er obligatorisk, nu i det første afsnit, nemlig »... hvis det er teknisk gennemførligt og omkostningseffektivt i den forstand, at det står i rimeligt forhold til de potentielle energibesparelser.« Dette afspejles også i betragtning 30, hvori det anføres, at »... hvorvidt fordelingsmåling er omkostningseffektiv eller ej, afhænger af, om de dermed forbundne omkostninger står i et rimeligt forhold til de potentielle energibesparelser«, og at »[v]urderingen af, om fordelingsmåling er omkostningseffektiv, kan tage hensyn til virkningerne af andre konkrete, planlagte foranstaltninger i en given bygning, såsom en eventuel kommende renovering.« Denne præcisering bekræfter tilgangen i de retningslinjer, som Kommissionen offentliggjorde for at hjælpe medlemsstaterne med at anvende de relevante betingelser ⁽¹⁵⁾ i forbindelse med gennemførelsen af det oprindelige energieffektivitetsdirektiv.

For det andet indeholder bestemmelsen nu en forpligtelse for medlemsstaterne til klart at angive og offentliggøre de »generelle kriterier, metoder og/eller procedurer«, der anvendes til at fastslå, at der foreligger manglende teknisk gennemførlighed eller manglende omkostningseffektivitet. Dette er igen i overensstemmelse med tilgangen i ovennævnte specifikke retningslinjer. Kommissionen har konsekvent fundet det nødvendigt, at medlemsstaterne er klar over, hvordan betingelserne gøres operationelle, og hvordan de anvendes i praksis ⁽¹⁶⁾.

4. SPECIFIK FORPLIGTELSE TIL FORDELINGSMÅLING AF VARMT BRUGSVAND I BEBOELSESELENE AF NYE BYGNINGER (ARTIKEL 9b, STK. 2)

Som hovedregel skal der foretages fordelingsmåling af varmt brugsvand, forudsat at betingelserne for teknisk gennemførlighed og omkostningseffektivitet i henhold til artikel 9b, stk. 1, er opfyldt. I henhold til artikel 9b, stk. 2, gælder der imidlertid et strengere, ubetinget krav i det særlige tilfælde, hvor der er tale om nye ejendomme med flere lejligheder og beboelsesdelene af nye bygninger til flere formål, som er udstyret med en central varmekilde til varmt brugsvand eller forsynes med varmt brugsvand fra fjernvarmesystemer.

Begrundelsen for dette strengere krav er, at det i sådanne situationer generelt antages, at det er både teknisk gennemførligt og omkostningseffektivt at foretage fordelingsmåling af varmt brugsvand. I nye ejendomme med flere lejligheder og i beboelsesdelene af nye bygninger til flere formål kan det antages, at ekstraomkostningerne til måling af forbruget af varmt brugsvand i individuelle boliger er begrænsede, da der allerede kan træffes passende foranstaltninger i anlægsfasen. Samtidig er der ingen særlige grunde til at forvente, at efterspørgslen efter varmt brugsvand vil falde systematisk eller væsentligt over tid, så fordelene ved at tilskynde til effektiv adfærd gennem forbrugsbaseret fakturering og feedback (med hensyn til de mulige besparelser, der udløses) kan forventes at forblive betydelige.

⁽¹³⁾ Beboere kan være husholdninger, virksomheder eller andre enheder, der har ret til at bo eller have til huse i de pågældende lokaler.

⁽¹⁴⁾ Beboere, der ikke har en individuel, direkte kontrakt med energileverandøren, har en sådan ret, fordi de er slutkunder (dvs. fysiske eller juridiske personer, der køber den pågældende energi til eget brug) i henhold til artikel 9a, 10a og 11a.

⁽¹⁵⁾ Se fodnote 4.

⁽¹⁶⁾ Jf. punkt 25 i SWD(2013) 448 final.

Det reviderede energieffektivitetsdirektiv præciserer ikke, hvad der forstås ved en »ny« bygning med henblik på artikel 9b, stk. 2. På den ene side kan beboere i nyopførte bygninger, der blev stillet til rådighed til beboelse første gang efter gennemførelsesfristen (dvs. den 25. oktober 2020), forvente, at bygningen er udstyret med måleudstyr. På den anden side er der måske ikke planlagt måling, hvis ansøgningerne om byggetilladelser er indgivet inden gennemførelsen i national ret. Ved gennemførelsen af denne bestemmelse kan medlemsstaterne derfor ønske at vurdere, i hvilket omfang det er muligt eller rimeligt at imødekomme forventningerne. Under alle omstændigheder er nye bygninger, for hvilke der blev indgivet ansøgninger om byggetilladelser efter fristen for gennemførelse, omfattet af kravet i artikel 9b, stk. 2, og skal være udstyret med målere.

Kravet gælder for målere, men angiver ikke, om der skal være tale om en vandmåler eller en varmemåler. Hvis individuelle enheder har deres egen fordelingsstation, der leverer både rumopvarmning og energi til forberedelse af varmt brugsvand i enheden, og hvor det samlede energiforbrug for hver koblingsstation måles, er kravet i artikel 9b, stk. 2, blevet opfyldt. Med andre ord, hvor der leveres varmt brugsvand i hver enhed ved hjælp af varmeenergi fra en central kilde eller en fjernvarmefordelingsstation, kan det dermed forbundne energiforbrug måles sammen med forbruget i forbindelse med rumopvarmning.

5. REGLER FOR VARMEOMKOSTNINGSFORDELING (ARTIKEL 9b, STK. 3)

Hvis der anvendes et fordelingsmålersystem, anvendes de måleværdier eller indekser, som er fremkommet ved aflæsning af de enkelte anordninger (uanset om de er målere eller varmefordelingsmålere), til at fordele de samlede omkostninger på de enkelte lokaler, der er omfattet af systemet. Dette kan ske på mange måder, og der er formentlig ingen enkelt, bedste måde⁽¹⁷⁾, i det mindste ikke for rumopvarmning eller -køling i det typiske tilfælde med ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål, hvor individuelle enheder ikke er varmemæssigt uafhængige af hinanden, dvs. hvor varmemønstre på tværs af indvendige vægge ikke er ubetydelige sammenlignet med strømmene på tværs af bygningens klimaskærm (ydervægge, tag osv.).

Anvendelsen af omkostningsfordelingsmetoder, der opfattes som retfærdige og baseret på sunde principper, fremmer imidlertid i høj grad accepten blandt brugerne. Derfor, og som anerkendt i betragtning 32 i ændringsdirektivet, kan gennemsigtighed i opgørelsen af individuelt forbrug af varmeenergi lette gennemførelsen af fordelingsmåling. I det oprindelige energieffektivitetsdirektiv var det frivilligt at indføre sådanne nationale regler, og kun omkring to tredjedele af medlemsstaterne har gjort dette. I henhold til det reviderede energieffektivitetsdirektiv skal medlemsstaterne nu have indført gennemsigtige og offentligt tilgængelige regler for omkostningsfordeling⁽¹⁸⁾.

Mere præcist fremgår det af artikel 9b, stk. 3, at »[f]orsynes ejendomme med flere lejligheder eller bygninger til flere formål af fjernvarme eller fjernkøling, eller er egne fælles opvarmnings- eller kølingssystemer til sådanne ejendomme almindelige, sikrer medlemsstaterne indførelse af gennemsigtige, offentligt tilgængelige nationale regler for fordeling af omkostningerne ved opvarmning, køling og forbrug af varmt brugsvand i sådanne ejendomme for at sikre gennemsigtighed og nøjagtighed i opgørelsen af det individuelle forbrug.« Eftersom bygninger, hvor mindst en af betingelserne er opfyldt, kan findes i de fleste, hvis ikke alle, medlemsstater, skal de fleste, hvis ikke alle, medlemsstater senest den 25. oktober 2020 have indført sådanne regler eller offentliggøre eksisterende regler.

Det er værd at fremhæve, at nationale omkostningsfordelingsregler ikke nødvendigvis skal indeholde en detaljeret beskrivelse af, hvordan omkostningerne fordeles. Medlemsstaterne kan vælge kun at fastlægge en ramme, der indeholder centrale principper eller parametre og at give regionale eller lokale myndigheder eller endog interessenter i individuelle bygninger en vis fleksibilitet til at præcisere eller nå til enighed om yderligere detaljer.

⁽¹⁷⁾ En drøftelse og analyse af principperne for varmefordeling kan f.eks. ses i Castellazzi, L., Analysis of Member States' rules for allocating heating, cooling and hot water costs in multi-apartment/purpose buildings supplied from collective systems — Implementation of EED Article 9(3), EUR 28630 EN, Luxembourg: Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2017, ISBN 978-92-7969286-4, doi:10.2760/40665, JRC106729 <https://ec.europa.eu/jrc/en/publication/analysis-member-states-rules-allocating-heating-cooling-and-hot-water-costs-multi-apartmentpurpose>.

⁽¹⁸⁾ Det skal bemærkes, at kravet gælder uden skelen til, om det er almindeligt at anvende fordelingsmåling, og at reglerne også bør omfatte situationer, hvor der ikke foreligger individuelle data for det faktiske forbrug eller varmefordelingsmåler aflæsninger, fordi det er blevet konstateret, at fordelingsmåling ikke er teknisk gennemførligt eller omkostningseffektivt.

Uanset detaljeringsgraden bør reglerne imidlertid udformes på en sådan måde, at det sikres, at opfyldelsen af visse mål i forbindelse med energieffektivitetsdirektivet ikke undergraves. Reglerne for omkostningsfordeling skal navnlig sikre, at princippet om fakturering baseret på det faktiske forbrug ikke i praksis undergraves af en for svag sammenhæng mellem den givne slutbrugers aflæsninger af systemet og den pågældendes endelige faktura. Hvis der lægges for lidt vægt på individuelle aflæsninger ved beregningen af de enkelte beboeres andel af de samlede omkostninger, vil det påtænkte incitament til at anvende energien effektivt blive undergravet. På den anden side er det lige så vigtigt, at denne sammenhæng ikke er for stærk i situationer, hvor den enkelte brugers forbrug ikke er helt uafhængigt af andres forbrug, og hvor resultatet kan være, at fordelingen af omkostninger på de enkelte bygningsenheder kan være meget varieret. En varieret fordeling af omkostninger kan skabe eller forværre incitamenterne til fordeling blandt beboerne i forbindelse med investeringer i energieffektivitet i hele bygningen (såsom forbedringer af klimaskærmen). Hvis medlemsstaternes nationale regler for omkostningsfordeling er udformet på en sådan måde, at de ikke begrænser denne risiko, er Kommissionen af den opfattelse, at dette kan være i strid med artikel 19 i energieffektivitetsdirektivet, som forpligter medlemsstaterne til at evaluere og træffe passende foranstaltninger til at afhjælpe en skæv incitamentsfordeling blandt bygningsejere og/eller lejere. Som allerede nævnt findes der ikke en enkelt korrekt metode til at fordele omkostningerne, men veludformede regler sikrer en balance mellem de deraf følgende incitamenter for beboere som enkeltpersoner og som et samfund. Fordelingsregler, der ikke skaber en sådan balance og giver mulighed for ekstreme resultater, risikerer at bringe opnåelsen af målene i henholdsvis artikel 9b og 19 i fare. Mulige værktøjer, som anvendes af visse medlemsstater til at opnå sådanne resultater, omfatter de tilladte intervaller for den del af omkostningerne, der fordeles på grundlag af individuelle aflæsninger, maksimale grænser for individuelle fakturaers afvigelser fra bygningens gennemsnit eller systemer med korrektionsfaktorer, som afspejler ugunstige positioner for naturligt koldere/mere udsatte lejligheder i en bygning.

I denne forbindelse understreger Kommissionen, at forpligtelsen i henhold til artikel 10a til, at fakturering skal bygge på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere, ikke skal forstås således, at fakturering *udelukkende* skal baseres på aflæsninger fra sådanne anordninger. I ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål er der faktisk gode, objektive grunde til ikke at fordele omkostningerne udelukkende på grundlag af eller i forhold til sådanne aflæsninger, i det mindste for så vidt angår rumopvarmning og -køling (jf. fodnote 16). To anmodninger om præjudicielle afgørelser om spørgsmål af potentiel relevans for dette spørgsmål blev indgivet til Domstolen i slutningen af 2017 ⁽¹⁹⁾. Generaladvokatens konklusioner i disse forenede sager, der blev fremlagt den 30. april 2019, afspejler lignende argumenter i denne sag ⁽²⁰⁾.

6. FJERNAFLÆSNING (ARTIKEL 9c)

6.1. Omstilling til fjernaflæselige anordninger

Som foreslået af Kommissionen var det et specifikt mål for revisionen af direktivet om energieffektivitet at styrke forbrugere af varmeenergi gennem bedre og tilstrækkeligt hyppig feedback på deres forbrug, herunder ved at udnytte de teknologiske fremskridt ⁽²¹⁾.

Med henblik herpå indeholder det reviderede energieffektivitetsdirektiv nye krav om at fremme brugen af fjernaflæselige anordninger som kritiske katalysatorer for hyppig feedback til slutbrugerne om deres forbrug.

I ændringsdirektivet defineres det ikke i tekniske termer, hvad der udgør en fjernaflæselig anordning. I betragtning 33 i direktiv (EU) 2018/2002 hedder det: »Fjernaflæselige anordninger kræver ikke adgang til individuelle lejligheder eller enheder for at kunne aflæses.« Dette bør imidlertid forstås som et almindeligt fællestræk ved fjernaflæselige anordninger, men ikke nødvendigvis som det *eneste* element. I betragtning 33 hedder det endvidere, at »[m]edlemsstaterne kan frit beslutte, om walk-by- eller drive-by-teknologier skal betragtes som fjernaflæselige eller ej.« Dette er en vigtig beslutning for medlemsstaterne, fordi deres valg direkte påvirker, hvordan de skal gennemføre og håndhæve kravene i artikel 9c og bilag VIIa. Hvis en medlemsstat f.eks. beslutter, at såkaldte walk-by- eller drive-by-teknologier er fjernaflæselige, kan den anse sådanne teknologier for at være tilstrækkelige til at opfylde forpligtelserne til at indføre fjernaflæsning i artikel 9c. Dette ville imidlertid også betyde, at den betingelse, der udløser forpligtelsen til at give hyppige oplysninger, jf. punkt 2 i bilag VIIa, ville blive opfyldt i bygninger udstyret med sådanne systemer. Med andre ord, hvis en anordning anses for at være fjernaflæselig med henblik på artikel 9c, skal den også betragtes som sådan i forbindelse med punkt 2 i bilag VIIa.

⁽¹⁹⁾ Se sag C-708/17 og C-725/17: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=200142&pageIndex=0&doclang=DA&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1928887> og <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=200154&pageIndex=0&doclang=DA&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1928887>.

⁽²⁰⁾ <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=213510>.

⁽²¹⁾ Jf. Kommissionens konsekvensanalyse, afsnit 3, s. 26 (SWD(2016) 405 final).

Omvendt skal en medlemsstat, hvis den beslutter, at walk-by-/drive-by-teknologier ikke er fjernaflæselige, indføre et krav om at installere andre, mere avancerede eller supplerende anordninger eller systemer for at opfylde artikel 9c⁽²²⁾. I denne situation ville den betingelse, der udløser forpligtelsen til at give hyppige oplysninger i henhold til punkt 2 i bilag VIIa, kun kunne opfyldes, hvis og hvor der var indført systemer af sidstnævnte type.

Medlemsstaterne kan, når de beslutter, om walk-by-/drive-by-teknologier er fjernaflæselige eller ej, differentiere denne beslutning efter objektive parametre som f.eks. de pågældende typer energitjenester eller anordninger, de pågældende bygningers type eller placering, og hvorvidt anordningerne anvendes til måling eller fordelingsmåling. F.eks. kan drive-by-/walk-by-anordninger betragtes som fjernaflæselige med henblik på måling af forsyninger fra et fjernkølingsnet, men ikke med henblik på måling af forsyninger fra et fjernvarmenet. Hvis medlemsstaterne beslutter at differentiere på grundlag af sådanne parametre, bør de sikre, at de gældende regler er klare og lette at kommunikere og forstå.

Det er vigtigt for markedsaktørerne, at medlemsstaterne træffer og meddeler deres nationale beslutninger om, hvorvidt walk-by-/drive-by-teknologi anses for at være fjernaflæsning, så hurtigt som muligt under gennemførelsesprocessen og under alle omstændigheder inden den 25. oktober 2020. Ellers vil bygningsejere og tjenesteydere, der forbereder ibrugtagningen af nye anlæg, efter denne dato ikke vide præcist, hvilke funktionelle krav der er gældende. Hvis der ikke træffes sådanne beslutninger, kan de naturligvis vælge at anvende fjernaflæselige løsninger, der ikke bygger på walk-by-/drive-by-teknologi for at være på den sikre side.

Det er ikke hensigten med hverken de retlige bestemmelser eller ovennævnte overvejelser at indføre en hierarkisk forbindelse mellem walk-by-/drive-by-teknologi og teknologier, der bygger på andre kommunikationsinfrastrukturer. En beslutning om at betragte førstnævnte som fjernaflæselige ville udvide antallet af anordninger, der kan anvendes til at overholde artikel 9c i den pågældende medlemsstat, og kan i den forstand betragtes som den mindst krævende mulighed, men den ville også have konsekvenser for overholdelsen af bilag VIIa, punkt 2, som højst sandsynligt ville være mere krævende. Medlemsstaterne kan dog ønske at tage hensyn til, at walk-by-/drive-by-teknologi typisk vil begrænse den hyppighed, hvormed data realistisk og omkostningseffektivt kan indsamles, hvilket igen begrænser de potentielle yderligere tjenester og sidegevinster, som kan udledes af anordningerne. I et fjernvarmenet, hvor målerdata sendes/indsamles automatisk på time- eller dagsbasis, vil sådanne data f.eks. udgøre en væsentligt højere værdi for så vidt angår deres potentielle anvendelse til optimering af systemdrift, fejldetektion, alarmtjenester osv. end målerdata, der indsamles hver måned med walk-by-/drive-by-teknologier.

6.2. Anordninger, der er installeret efter den 25. oktober 2020

I det reviderede energieffektivitetsdirektiv kræves der i artikel 9c en gradvis indførelse af fjernaflæselige målere og varmefordelingsmålere »[m]ed henblik på artikel 9a og 9b«, dvs. uanset om anordningerne anvendes til måling eller fordelingsmåling.

Omstillingen til fjernaflæselige anordninger fremmes på to forskellige måder. Den første er fastsat i artikel 9c, stk. 1, hvori det hedder, at målere og varmefordelingsmålere, der installeres efter den 25. oktober 2020, skal være fjernaflæselige anordninger. Dette krav betyder f.eks., at målere, der installeres efter denne dato i ethvert nyt eller eksisterende tilslutningspunkt i et fjernvarmenet, skal kunne fjernaflæses. Det betyder også, at varmemålere, målere til varmt brugsvand eller varmefordelingsmålere, der installeres efter denne dato som en del af et fordelingsmålersystem, skal kunne fjernaflæses (jf. dog bemærkningerne i afsnit 6.3 nedenfor).

I artikel 9c, stk. 1, fastsættes det, at »[d]e betingelser om teknisk gennemførlighed og omkostningseffektivitet, der er fastsat i artikel 9b, stk. 1, finder fortsat anvendelse«. Dette betyder ikke, at fjernaflæsningsforpligtelsen som omhandlet i artikel 9c, stk. 1, er betinget eller omfattet af sådanne kriterier. Det præciseres snarere, at i forbindelse med installation af et system til fordelingsmåling i en bygning (som er omfattet af artikel 9b, stk. 1, som artikel 9c, stk. 1, henviser til) vil den tekniske gennemførlighed og omkostningseffektivitet efter den 25. oktober 2020 fortsat være gyldige grunde til at gøre undtagelser fra det generelle krav om fordelingsmåling, navnlig fordi kravet om fjernaflæsning, der finder anvendelse efter denne dato, i visse tilfælde kan påvirke, i hvor høj grad det ene eller det andet kriterium er opfyldt. Dette kunne bl.a. være relevant i en situation, hvor det eksisterende fordelingsmålersystem i en given bygning har nået sin

⁽²²⁾ I mange tilfælde kan en walk-by-/drive-by-teknologi gøres til et »rigtigt« fjernaflæsningssystem ved at installere en eller flere »gateways« i bygningen. Sådanne gateways indsamler signaler fra anordningerne og overfører dem via internettet eller telekommunikationssystemer til tjenesteudbydernes datasystemer.

tekniske levetid og skal udskiftes, eller hvor systemet skal installeres for første gang. I sådanne situationer vil det være berettiget at foretage en vurdering af kriterierne i artikel 9b, stk. 1, for at afgøre, om det er teknisk muligt og omkostningseffektivt at foretage fordelingsmåling som helhed under hensyntagen til kravet om fjernaflæsning. Med andre ord bør henvisningen i artikel 9c, stk. 1, til »[d]e betingelser..., der er fastsat i artikel 9b, stk. 1,« ikke opfattes som en særskilt betingelse vedrørende en anordnings karakteristika, men som en del af den generelle vurdering i henhold til artikel 9b, stk. 1.

6.3. Udskiftninger eller tilføjelser af individuelle anordninger til fordelingsmåling i eksisterende anlæg

Der kan opstå et specifikt spørgsmål med hensyn til situationer, hvor en eksisterende, allerede installeret anordning skal udskiftes før tiden, fordi den er i stykker, forsvundet eller ikke længere fungerer korrekt. I princippet finder artikel 9c, stk. 1, også anvendelse i sådanne tilfælde. Men hvis en anordning, der skal tilføjes eller udskiftes, imidlertid er en af mange anordninger, der tilsammen udgør et bygnings fordelingsmålersystem, kan det under visse særlige omstændigheder være umuligt eller meningsløst at udskifte dårligt fungerende eller manglende anordninger med fjernaflæselige anordninger:

- Hvad angår varmfordelingsmåleranlæg, skal alle anordninger i et givet fordelingsmåleranlæg være af samme fabrikat og type for at stemme overens med europæiske standarder⁽²³⁾. I tilfælde af fordampningsvarmfordelingsmålere er fjernaflæselige alternativer simpelthen ikke en teknisk mulighed.
- Hvis der er tale om elektroniske varmfordelingsmålere, er der måske ikke altid adgang til en fjernaflæselig version af den model, der anvendes andre steder i bygningen, men selv om det var tilfældet, ville kapaciteten være begrænset eller ubrugelig, da dataene fra de resterende fordelingsmålingsanordninger, der er nødvendige for at udarbejde omkostningsfordelingskontiene, under alle omstændigheder kun er tilgængelige med mindre hyppige intervaller efter manuelle målinger.
- Der opstår den samme situation, hvis der installeres radiatorer i en lejlighed i en bygning, hvor varmfordelingsmålerne ikke kan fjernaflæses.
- Et lignende spørgsmål kan også opstå, hvis der er tale om en individuel varme- eller varmtvandsmåler, der udskiftes eller tilføjes i en bygning, hvor der anvendes fordelingsmåling, og hvor de andre målere ikke kan fjernaflæses.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at artikel 9c, stk. 1, under de ovennævnte særlige omstændigheder ikke bør fortolkes således, at det forhindrer, at individuelle anordninger udskiftes med anordninger, der ikke kan fjernaflæses, når de indgår i et fordelingsmålersystem baseret på anordninger, der ikke kan fjernaflæses, selv efter udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 9c, stk. 1.

På den anden side skal kravet om, at alle anordninger og anlæg skal være fjernaflæselige inden den 1. januar 2027, jf. artikel 9c, stk. 2 (jf. afsnittet nedenfor), også tages i betragtning, når behovet for isolerede udskiftninger i en bygning, der er udstyret med anordninger, der ikke kan fjernaflæses, opstår. Hvis udskiftningerne ikke kan fjernaflæses, stiger risikoen for, at de udgør irreversible omkostninger, efterhånden som fristen i 2027 nærmer sig.

6.4. Eksisterende anlæg

I artikel 9c, stk. 2, fastsættes det, at »[m]ålere og varmfordelingsmålere, som ikke kan fjernaflæses, men allerede er blevet installeret, skal gøres fjernaflæselige eller udskiftes med fjernaflæselige anordninger senest den 1. januar 2027, medmindre den pågældende medlemsstat påviser, at dette ikke er omkostningseffektivt«.

Dette krav har til formål at sikre, at alle slutbrugere af lokaler, hvor der anvendes måling eller fordelingsmåling, i sidste ende vil få gavn af fjernaflæselige anordninger, navnlig månedlige oplysninger (jf. afsnit 9), ved ikke gentagne gange at skulle være hjemme for at give aflæsere adgang til målere og, hvor det er relevant, eventuelle yderligere tjenester, som sådanne anordninger giver mulighed for (f.eks. advarsler om lækager af varmt vand).

I lyset heraf skal muligheden for at afvige fra kravet fortolkes meget restriktivt, og eventuelle afvigelser skal være specifikke og behørigt begrundede og dokumenterede.

⁽²³⁾ Jf. EN834, afsnit 6.5, og EN835, afsnit 6.4.

Fristen i 2027 — mere end 10 år fra det tidspunkt, hvor Kommissionens forslag blev offentliggjort — havde til formål at minimere risikoen for irreversible omkostninger som følge af, at anordningerne skulle udskiftes, lang tid før de var afskrevet. Mange anordninger udskiftes under alle omstændigheder inden for en sådan periode af tekniske årsager. Langt størstedelen af de nye varmfordelingsmålere, der installeres i dag, er elektroniske og skal typisk udskiftes inden for 10 år på grund af batteribegrænsninger. Hvad angår målere, har de fleste medlemsstater indført kalibreringskrav, som i praksis typisk fører til, at målere udskiftes med højst 10 års mellemrum. Hvis anordningerne er ældre end 10 år, har de typisk under alle omstændigheder nået slutningen af deres økonomiske levetid/er allerede afskrevet.

Af disse grunde kan irreversible omkostninger i tilknytning til eksisterende anordninger ikke anses for at være en tilstrækkelig begrundelse for at afvige fra kravet om fjernaflæsning. Der er behov for mere specifikke omstændigheder. Et eksempel på, at overholdelse kan vise sig ikke at være omkostningseffektivt, kunne være, hvis en bygning er opført i materialer, der forhindrer, at de trådløse teknologier, der er til rådighed i 2026, fungerer korrekt, og hvor det ville være uforholdsmæssigt dyrt at installere kablede alternativer (f.eks. hvis der findes store mængder jern i vægge og gulvadskillelser).

6.5. Overvejelser vedrørende kontrol og håndhævelse

I henhold til artikel 13 i energieffektivitetsdirektivet fastsætter medlemsstaterne »... bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 7-11...« og »... træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de iværksættes.« Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Som følge af ændringen af energieffektivitetsdirektivet dækker denne forpligtelse nu både visse eksisterende og nogle nye bestemmelser, herunder de nye krav til fjernaflæsning i artikel 9c ⁽²⁴⁾.

Som en del af deres bredere ansvar og bestræbelser på at sikre en effektiv gennemførelse og håndhævelse af direktivet vil medlemsstaterne derfor også skulle overveje, hvordan de kan kontrollere, om de nye krav til fjernaflæsning er overholdt. De kan i den forbindelse eventuelt overveje, om eksisterende EPBD ⁽²⁵⁾-relaterede eller nationale processer kan tilpasses, så de også tjener dette formål. Men kravene til fjernaflæsning gælder ikke kun for nye bygninger (som normalt kræver en byggetilladelse) eller for eksisterende bygninger, der sælges eller lejes ud til en ny lejer (hvilket kræver energiattester i henhold til EPBD), og de gælder uden hensyn til bygningens størrelse og uanset varmeanlæggets kapacitet. Det betyder, at eksisterende processer i forbindelse med byggetilladelser, HVAC-inspektioner eller energimærkninger/energiattester ikke nødvendigvis er tilstrækkelige til at kontrollere, at de nye krav er opfyldt.

For så vidt angår omstillingen til fjernaflæsning af målere, der anvendes med henblik på artikel 9a, stk. 1, kunne det være en mulighed, at medlemsstaterne pålægger operatører af fjernvarme- og fjernkølingssystemer og andre operatører af andre anlæg, der forsyner flere bygninger med varmeenergi, at dokumentere overholdelse og/eller regelmæssigt rapportere om andelen af tilslutningspunkter i deres net, som måles med fjernaflæselige målere. Da denne andel i princippet ⁽²⁶⁾ skal nå op på 100 % senest den 1. januar 2027, kan medlemsstaterne overvåge tallene for at kontrollere, at der er gjort tilstrækkelige fremskridt i retning af overholdelse, inden fristen nås.

Ved fordelingsmåling kan der overvejes lignende forpligtelser for de ansvarlige parter, men da de er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat og kan afhænge af typen af leje eller ejerskab, kan en blanding af tilgange være relevant. Hvis medlemsstaterne har et system til at identificere eller registrere udbydere af fordelingsmålingstjenester, kan sådanne systemer hjælpe med at finde frem til de operatører, hvorfra der kan indsamles oplysninger om, hvilken type udstyr der er til stede i de bygninger, der er omfattet af deres tjenester, på en omkostningseffektiv måde.

⁽²⁴⁾ Artikel 9a, 9b, 9c og 10a tilføjet ved direktiv (EU) 2018/2002 falder inden for »artikel 7-11«. Omarbejdningen af elektricitetsmarkedsdirektivet indeholder en yderligere ændring af artikel 13 i energieffektivitetsdirektivet for at sikre, at artikel 11a også falder inden for det interval, der er omhandlet i det pågældende stykke.

⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (EUT L 153 af 18.6.2010, s. 13).

⁽²⁶⁾ Dvs. medmindre specifikke undtagelser er behørigt begrundede og dokumenterede, jf. afsnit 6.4.

7. FAKTURERINGS- OG FORBRUGSOPLYSNINGER (ARTIKEL 10A)

7.1. Udtrykkene »slutbrugere« og »slutkunder«

En af de vigtigste præciseringer i det reviderede energieffektivitetsdirektiv er indførelsen af udtrykket »slutbrugere« i artikel 10a, som supplerer det eksisterende udtryk »slutkunder«.

I det oprindelige energieffektivitetsdirektiv defineres en »slutkunde« som »en fysisk eller juridisk person, der køber energi til egen slutanvendelse«⁽²⁷⁾. Anvendelsesområdet for denne definition er imidlertid blevet fortolket forskelligt. I sine retningslinjer fra 2013 fremførte Kommissionen, at individuelle slutbrugere/husholdninger i ejendomme med flere lejligheder med kollektive systemer og aftaler om levering af energi også bør betragtes som slutkunder⁽²⁸⁾. Som bemærket i betragtning 31 til revisionen af energieffektivitetsdirektivet »kan definitionen af udtrykket »slutkunde« [...] forstås således, at det kun omfatter fysiske eller juridiske personer, der køber energi på grundlag af en direkte, individuel kontrakt med en energileverandør. Med henblik på de relevante bestemmelser bør udtrykket »slutbruger« derfor indføres for at henvise til en bredere gruppe af forbrugere og bør ud over slutkunder, der køber opvarmning, køling eller varmt brugsvand til egen slutanvendelse, også omfatte beboere i individuelle bygninger eller individuelle enheder i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål, hvor sådanne enheder forsynes fra en central kilde, og beboerne ikke har nogen direkte eller individuel kontrakt med energileverandøren.«

Med henblik herpå henvises der i artikel 10a, stk. 1, til »slutbrugere«, og det præciseres, at der er tale om:

- a) fysiske eller juridiske personer, der køber opvarmning, køling eller varmt brugsvand til deres egen slutanvendelse (sådanne slutbrugere er også slutkunder, jf. artikel 2, nr. 23), eller
- b) fysiske eller juridiske personer, der bor eller har til huse i en individuel bygning eller en enhed i en ejendom med flere lejligheder eller en bygning til flere formål med opvarmning, køling eller varmt brugsvand fra en central kilde, og som ikke har nogen direkte eller individuel kontrakt med energileverandøren.

Det er værd at understrege, at udtrykket slutbrugere omfatter slutkunder. Når der i bestemmelserne henvises til slutbrugere, bør disse derfor ikke forstås således, at de udelukker slutkunder.

Denne præcisering betyder, at det fra nu af, i henhold til det reviderede energieffektivitetsdirektiv, er hævet over enhver tvivl, at forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, også har ret til forbrugsbaserede fakturerings-⁽²⁹⁾ og forbrugsoplysninger.

Med henblik på artikel 9a, 9c, 10a og 11a kan det i forbindelse med ejendomme med flere lejligheder eller bygninger til flere formål, der forsynes fra et fjernvarme- eller fjernkølingssystem eller fra en lignende central kilde, baseret på en enkelt kontrakt med en energileverandør, variere fra situation til situation, hvem »slutkunden« faktisk er. Hvis bygningen har en enkelt ejer, er ejeren typisk, men ikke nødvendigvis, den kontraherende part i forsyningskontrakten med energileverandøren. Tilsvarende vil det i de tilfælde, hvor der er flere ejere, ofte, men ikke altid være en forening eller et fællesskab af ejere, som har indgået kontrakten med energileverandøren. I visse situationer delegerer ejerne visse opgaver til tredjeparter eller en repræsentant, f.eks. et administrationsselskab (i nogle lande kendt som »forretningsfører«), og disse parter kan også være kontraherende parter over for energileverandøren. Når ejere har udlejet enheder, har lejerne mulighed for at indgå i et kontraktforhold med energileverandøren.

Ved gennemførelsen af det reviderede direktiv skal medlemsstaterne tage hensyn til de forskellige situationer, der er relevante på deres område. Men uanset hvilken enhed eller hvilket organ der køber energien kollektivt på vegne af bygningens beboere, er det vigtigt, at gennemførelsen tilrettelægges på en sådan måde, at de oplysninger, der kræves i henhold til bilag VIIa, rent faktisk leveres og også kan anvendes som oplysningsgrundlag for beboerne i de enkelte lejligheder/enheder. Det forhold, at definitionen af »slutkunde« henviser til en person, der køber energi »til egen slutanvendelse«, skal f.eks. ikke forstås således, at der ikke er nogen slutkunde i situationer, hvor et delegeret administrationsselskab eller en »forretningsfører« er den faktiske kontraherende part over for bygningens energileverandør.

⁽²⁷⁾ Energieffektivitetsdirektivets artikel 2, nr. 23.

⁽²⁸⁾ Se punkt 9 i SWD (2013) 448 final.

⁽²⁹⁾ I forbindelse med fordelingsmåling betegnes dette undertiden også som »varmeomkostningsfordeling«.

7.2. Hvem er ansvarlig for fakturering og forbrugsuplysninger?

Det anføres ikke i energieffektivitetsdirektivet, hvem der er ansvarlig for at give slutbrugerne de fakturerings- og forbrugsuplysninger, der er omhandlet i artikel 10a. For slutbrugere, der også er slutkunder (og køber energi fra den pågældende energileverandør), forekommer det mest logisk, at energileverandøren gøres ansvarlig for at give oplysninger. På den anden side har en energileverandør ikke nødvendigvis de bedste forudsætninger for at informere slutbrugerne, som de ikke har noget direkte eller individuelt kontraktforhold til. I artikel 10a, stk. 3, i det reviderede energieffektivitetsdirektiv fastsættes det derfor udtrykkeligt, at »[m]edlemsstaterne beslutter, hvem der skal være ansvarlig for at give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2, til slutbrugere uden direkte eller individuel kontrakt med en energileverandør.« Hvilke enheder, der har de bedste forudsætninger for at informere slutbrugerne, afhænger af nationale omstændigheder og den konkrete lejesituation. Potentielle kandidater kan være ejere af bygninger, bygningsforvaltere, delegerede administrationselskaber eller tjenesteydere, ejerforeninger osv. I forbindelse med gennemførelsen af det reviderede direktiv skal medlemsstaterne sikre, at ansvaret for at informere slutbrugerne er klart defineret for alle relevante situationer.

7.3. Fakturering baseret på faktisk forbrug

I henhold til artikel 10a skal medlemsstaterne sikre, »at fakturerings- og forbrugsuplysningerne er pålidelige og nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere...«.

Denne formulering ligner, men er ikke identisk med kravet i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv til at sikre, »at faktureringsoplysningerne er nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug«.

Medtagelsen af »forbrugsuplysninger« er betydelig og afspejler energieffektivitetsdirektivets fleksibilitet, da det nu er muligt at opfylde kravet i bilag VIIa, punkt 2, ved at stille hyppige fakturerings- eller forbrugsuplysninger til rådighed. Forbrugsuplysninger er enklere at levere, fordi de kun vedrører de forbrugte mængder, ikke de involverede omkostninger eller andre elementer af faktureringsoplysninger.

Lovgiveren fandt det hensigtsmæssigt at tilføje ordene »eller aflæsninger af varmefordelingsmålere« for at fjerne enhver tvivl om, at sådanne aflæsninger kan bruges som grundlag for fakturering. Der var givet udtryk for denne tvivl, fordi varmefordelingsmålere er anordninger, der gør det muligt at måle den varme, der leveres til en enkelt lejlighed i en mindre direkte form, og som under visse særlige omstændigheder kan betragtes som en ringere indikation af den mængde energi, der faktisk frigives af varmeanlægget i den pågældende enkelte lejlighed.

Ud over forskellene mellem varmemålere og varmefordelingsmålere er det imidlertid værd at understrege, at kravet om, at fakturerings- og forbrugsuplysninger bygger på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere, ikke bør fortolkes således, at omkostninger til rumopvarmning eller rumkøling *udelukkende* skal fordeles på grundlag af aflæsninger af individuelle målere eller varmefordelingsmålere. I forbindelse med fordelingsmåling kan dette skabe negative resultater, for så vidt angår retfærdighed og incitamenter til fordeling (se også afsnit 5 ovenfor). Ud fra et teknisk synspunkt kan individuelle lejligheder i ejendomme med flere lejligheder normalt ikke betragtes som termisk uafhængige af den øvrige bygning. Når der forekommer temperaturforskelle på tværs af interne vægge eller horisontale adskillelser, vil varme naturligt flyde gennem sådanne adskillelser, da de kun sjældent er varmeisolerede i forhold til bygningernes ydervægge. De enkelte enheder opvarmes derfor typisk ikke kun ved varme, der udsendes fra radiatorer i selve enheden, men også — i det mindste delvist — ved varme udsendt i andre dele af bygningen. Som allerede nævnt i afsnit 5 bør der i reglerne for omkostningsfordeling tages hensyn til dette forhold.

Uanset om den faktiske varmeudledning i hver enhed måles eller anslås ved hjælp af individuelle målere eller varmefordelingsmålere, er det, at varme kan flyde på tværs af interne adskillelser, en god grund til ikke at fordele en bygnings samlede varmeomkostninger udelukkende på grundlag af aflæsninger fra sådanne anordninger. Det er almindelig (og god) praksis, at kun en vis andel af omkostningerne er baseret på individuelle målinger, og at de resterende omkostninger fordeles til beboere på grundlag af andre faktorer (såsom lejlighedernes andel af det samlede etageareal eller den opvarmede volumen i bygningen). Dette er tilfældet, selv når de enkelte enheder er udstyret med varmemålere og ikke varmefordelingsmålere. Det er også normal praksis, at udgifterne til opvarmning af en bygnings fællesarealer (trapper, gange osv.) deles mellem personer i de enkelte enheder. Omkostninger som følge af tab fra bygningsinstallationer og til opvarmning af fællesrum kontrolleres normalt ikke direkte af individuel brugeradfærd, og medlemsstaterne medtager dem typisk i de faste omkostninger i deres respektive fordelingsregler. De faste omkostningers del af de samlede varmeomkostninger kan normalt dækkes ved at opkræve beboerne i forhold til deres respektive størrelse (f.eks. etageareal eller volumen).

Hvis de afgivne oplysninger er baseret på aflæsninger af varmefordelingsmålere, skal dette ske på en måde, der er klar og nyttig for slutbrugeren. Varmeomkostningsfordeling kan f.eks. omfatte anvendelse af tekniske koefficienter i forbindelse med radiator typer og/eller korrektionsfaktorer for en lejligheds placering i en bygning. Sådanne parametre bør tages i betragtning i de oplysninger, der leveres til slutbrugerne.

7.4. Selvaflæsning

I henhold til det oprindelige energieffektivitetsdirektiv er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at faktureringsoplysningerne er nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug, »jf. bilag VII, punkt 1.1«, hvor der fastsættes visse mindstehyppigheder for fakturering og afgivelse af faktureringsoplysninger. I artikel 10 fastsættes det, at »[d]enne forpligtelse kan opfyldes ved at indføre et system, hvor slutkunderne selv regelmæssigt foretager aflæsningen og underretter energileverandøren om aflæsningerne fra deres måler.« For eksempel giver det mulighed for en årlig afregning baseret på aflæsninger, som kunden meddeler energileverandøren, uden at denne behøver at besøge lokalerne for at aflæse måleren.

I forbindelse med overgangen til fjernaflæselige anordninger vil selvaflæsning miste relevans over tid. Det reviderede energieffektivitetsdirektiv giver ikke desto mindre mulighed for at foretage selvaflæsning af varmeenergi, men kun under visse omstændigheder ⁽³⁰⁾. Navnlig er selvaflæsning ikke tilladt i tilfælde af fordelingsmåling af rumopvarmning på grundlag af varmefordelingsmålere. Dette vil kræve, at hver bruger meddeler aflæsninger for hver radiator, og lovgiveren mente ikke, at dette er hverken realistisk eller ønskeligt.

Ved måling eller anden fordelingsmåling, f.eks. rumopvarmning eller rumkøling i lokaler med varmemålere eller af varmt brugsvand, kan selvaflæsning i princippet tillades, hvis »det fastsættes« af den pågældende medlemsstat. Med andre ord må fjernvarmeselskaber, bygningsforvaltere og andre enheder, der er ansvarlige for at give de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 10a, til slutbrugerne, ikke benytte selvaflæsning for at opfylde disse forpligtelser, medmindre den pågældende medlemsstat udtrykkeligt har givet mulighed herfor i de nationale gennemførelsesforanstaltninger.

7.5. Datatilgængelighed og privatlivets fred

I artikel 10a, stk. 2, litra a), fastsættes det at »... hvis der foreligger oplysninger om slutbrugernes energifakturering og hidtidige forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere, stilles de på anmodning af slutbrugeren til rådighed for en leverandør af energitjenester, der er udpeget af slutbrugeren«. En lignende bestemmelse findes i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, men det nye direktiv fjerner enhver tvivl om retten til at få adgang til data om energifakturering og historisk forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere, der finder anvendelse i situationer, hvor der anvendes fordelingsmåling. Den enhed, der er ansvarlig for fordelingsmåling — det være sig en bygningsforvalter, en udbyder af fordelingsmålingstjenester eller andre — vil således efter anmodning skulle give en enkelt slutbruger adgang til sådanne data i et passende og nyttigt format. I forbindelse med fordelingsmåling skal dette navnlig forstås således, at det omfatter både aflæsning af brugerens egen anordning eller egne anordninger og de samlede aflæsninger af hele installationen, da førstnævnte kun kan anvendes sammen med sidstnævnte. Sådanne oplysninger bør efter anmodning også omfatte vigtige tekniske parametre såsom klassificeringsfaktorer for radiatorer med henblik på at muliggøre uafhængig verifikation eller sandsynlighedskontrol af beregningen af varmeomkostningsfordelingen.

Samtidig garanteres det i artikel 10a, stk. 2, litra a), at faktureringsoplysninger vedrørende en hovedmåler, der måler forsyninger fra et fjernvarme- eller fjernkølingsnet til en ejendom med flere lejligheder eller bygning til flere formål, hvor der anvendes fordelingsmåling, kan stilles direkte til rådighed for de energitjenesteleverandører ⁽³¹⁾, der er ansvarlige for fordelingsmåling og omkostningsfordeling i bygningen. Dette er vigtigt, da en nøjagtig omkostningsfordeling kræver rettidig adgang til de samlede forbrugsværdier. Direkte og rettidig adgang til faktureringsoplysninger, herunder målingsværdier, er særlig vigtig, når der anvendes fordelingsmåling i bygninger med fjernaflæselige anordninger, og hvor der derfor er behov for at fremlægge oplysninger for perioder på under et år. I sådanne tilfælde kan kunden i fjernvarme- eller fjernkølingsnettet anmode om, at oplysninger vedrørende hovedmåleren stilles til rådighed for en energitjenesteleverandør efter eget valg, som kan være den virksomhed, der leverer fordelingsmålingstjenester.

⁽³⁰⁾ I artikel 10a, stk. 1, andet afsnit, fastsættes det, at »[m]ed undtagelse af forbrug, der måles ved hjælp af fordelingsmåling på grundlag af varmefordelingsmålere i henhold til artikel 9b, kan denne forpligtelse, hvis det fastsættes af en medlemsstat, opfyldes ved at et system, hvor slutkunden eller slutbrugeren selv regelmæssigt aflæser sin måler og meddeler aflæsningen. Kun hvor slutkunden eller slutbrugeren ikke har givet meddelelse om måler aflæsning for en given faktureringsperiode, baseres faktureringen på et anslået forbrug eller en fast takst.«

⁽³¹⁾ I artikel 2, nr. 24, i energieffektivitetsdirektivet defineres »leverandør af energitjenester« som en fysisk eller juridisk person, der leverer energitjenester eller andre foranstaltninger til forbedring af energieffektiviteten til en slutkundes facilitet eller lokaler.

Ifølge artikel 10a, stk. 2, litra c), skal medlemsstaterne sikre, at »der med fakturaen følger klare og letforståelige oplysninger til alle slutbrugere i overensstemmelse med bilag VIIa, punkt 3«. Konsekvenserne heraf behandles nærmere i afsnit 9.3 nedenfor. For slutbrugere uden direkte eller individuel kontrakt med energileverandøren forstås ved »faktura« også konti for varmeomkostningsfordeling eller enhver anden tilbagevendende anmodning om betaling for opvarmning/køling/varmt brugsvand på vegne af den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for leveringen af disse tjenesteydelser ⁽³²⁾.

Endelig understreges det i en ny bestemmelse (artikel 10a, stk. 2, litra d)), at medlemsstaterne skal »[fremme] cybersikkerhed og [sikre] beskyttelse af privatlivets fred og databeskyttelse for slutbrugere i overensstemmelse med gældende EU-ret.« Ved denne bestemmelse tilføjes der ingen specifikke forpligtelser ud over dem, der allerede gælder i henhold til EU-retten (såsom den generelle forordning om databeskyttelse ⁽³³⁾), men det understreges, at cybersikkerhed, privatlivets fred og databeskyttelse også er relevant i forbindelse med måling, fordelingsmåling, fjernaflæsning og fakturering af varmeenergi.

7.6. Adgang til elektroniske faktureringsoplysninger og fakturaer

Som det er tilfældet i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, forpligtes medlemsstaterne i det reviderede energieffektivitetsdirektiv til at sikre, at slutkunderne får mulighed for at vælge elektroniske faktureringsoplysninger og fakturaer (artikel 10a, stk. 2, litra b)). Det bør her bemærkes, at henvisningen kun er til slutkunder og ikke slutbrugere, hvilket betyder, at det reviderede energieffektivitetsdirektiv ikke giver ret til at vælge elektronisk levering til individuelle forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling. Dette var et bevidst valg fra EU-lovgiverens side for at undgå at begrænse friheden for de interessenter, der er involveret i en given bygning, eller friheden for de nationale myndigheder til at beslutte, hvordan levering af faktureringsoplysninger og fakturaer skal organiseres til forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling.

8. OMKOSTNINGER VED ADGANG TIL MÅLINGS- OG FAKTURERINGSOPLYSNINGER SAMT FORBRUGSOPLYSNINGER (ARTIKEL 11A)

Det reviderede energieffektivitetsdirektivs nye artikel 11a er næsten identisk med artikel 11 i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv. Enkelte forskelle bør dog bemærkes.

For det første afspejler den nye bestemmelse den præciserede stilling for forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, og henviser derfor til slutbrugere i stedet for blot slutkunder (idet det er indregnet, at sidstnævnte er en undergruppe af den tidligere, bredere gruppe).

For det andet præciseres det i den nye artikel, at stk. 2 finder anvendelse på både ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål.

For det tredje tilføjes et nyt stk. 3 for at præcisere, at »[f]or at sikre rimelige omkostninger ved fordelingsmålingstjenester som omhandlet i stk. 2 kan medlemsstaterne stimulere konkurrencen i denne servicesektor ved at træffe passende foranstaltninger, såsom at anbefale eller på anden måde fremme brug af udbud og/eller brug af interoperable anordninger og systemer, der gør det lettere at skifte mellem tjenesteleverandører.« Selv om de foranstaltninger, der henvises til i denne bestemmelse, tydeligvis er frivillige og ikke obligatoriske for en medlemsstat, fandt lovgiveren, at bestemmelsen var nyttig, da den nævner eksempler på specifikke foranstaltninger, som medlemsstaterne kan træffe for at stimulere konkurrencen i forbindelse med levering af fordelingsmålingstjenester med henblik på at minimere omkostningerne ved omstillingen til fjernaflæselige anordninger og systemer.

Endelig udgår stk. 2 i den oprindelige artikel 11, fordi det reviderede energieffektivitetsdirektiv reducerer dens anvendelsesområde til elektricitet og gas, og eftersom den oprindelige artikel 11, stk. 2, kun vedrørte fordelingsmåling af varmeenergi og nu er erstattet af den nye artikel 11a, stk. 2.

⁽³²⁾ Dette omfatter anmodninger om betaling af tilbagevendende afgifter, som omfatter specifikke energiomkostninger i bygninger af den type, der er omhandlet i artikel 9b, stk. 1, hvor det er påvist, at fordelingsmåling ikke er omkostningseffektiv eller teknisk gennemførlig.

⁽³³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1), <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/2016-05-04>.

Ud over de redaktionelle forskelle, der er drøftet ovenfor, er det værd at bemærke en anden udvikling i denne forbindelse. I april 2018 indbragte en finsk domstol en anmodning om en præjudiciel afgørelse for Domstolen⁽³⁴⁾. Kort sagt blev der spurgt til, om forpligtelsen til at tilbyde gratis fakturering bør forstås således, at der ikke kan gives rabatter til kunder, der modtager fakturaer elektronisk. I retningslinjerne fra 2013 fremførte Kommissionen⁽³⁵⁾, at kravet om gratis fakturering ikke forhindrer, at kunder, der har valgt en bestemt faktureringsmetode, får rabat. I sin dom af 2. maj 2019 indtog Domstolen en lignende holdning. Den konkluderede, at artikel 11, stk. 1, skal fortolkes således, at den under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede ikke er til hinder for, at elleverandører i detailledet kun yder rabat på et el-grundgebyr til slutkunder, som har valgt at modtage en elektronisk faktura.

9. KRAV TIL FAKTURERINGS- OG FORBRUGSOPLYSNINGER

9.1. Årlig fakturering baseret på faktisk forbrug

I det nye bilag VIIa fastsættes det, at »[f]or at give slutbrugere mulighed for at styre deres eget energiforbrug skal faktureringen finde sted mindst én gang årligt på grundlag af det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere.« Der findes et meget lignende krav i bilag VII til det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, men formuleringen i bilag VIIa henviser til slutbrugere (og gælder således for forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling). Desuden er ordet »bør« i bilag VII erstattet med »skal« i bilag VIIa for at afspejle kravets bindende natur. Som nævnt i afsnit 7.2 er det værd at understrege, at kravet om, at fakturerings- og forbrugsoplysninger i forbindelse med fordelingsmåling skal baseres på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere, ikke bør fortolkes som et krav om, at omkostninger til rumopvarmning eller rumkøling udelukkende fordeles på grundlag af aflæsninger fra individuelle målere eller varmemfordelingsmålere.

Kravet sikrer i det væsentlige, at slutbrugere af varmeenergi informeres om deres faktiske forbrug mindst en gang om året, og at betalingen for deres forbrug beregnes eller tilpasses i overensstemmelse hermed, f.eks. ved at finde en løsning på eventuelle forskelle mellem det faktiske skyldige beløb og de beløb, der betales på grundlag af faste satser, der ikke er baseret på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere.

9.2. Hyppige fakturerings- eller forbrugsoplysninger

9.2.1. Situationer, hvor der er behov for at give oplysninger for perioder på under et år

Den hyppighed, hvormed slutbrugere oplyses om deres faktiske forbrug af varmeenergi, var et centralt mål i forslaget om at revidere energieffektivitetsdirektivet og er afspejlet i punkt 2 i det nye bilag VIIa.

I henhold til det oprindelige energieffektivitetsdirektiv er levering af oplysninger for perioder på under et år obligatorisk, »hvis det er teknisk muligt og økonomisk begrundet«. I det reviderede energieffektivitetsdirektiv er denne betingelse blevet forenklet, således at kravene gælder, »såfremt der er installeret fjernaflæselige målere eller varmemfordelingsmålere.«

Hvorvidt denne betingelse er opfyldt eller ej, skal vurderes i lyset af den enkelte medlemsstats beslutning om, hvilke typer af anordninger der anses for at være fjernaflæselige (jf. afsnit 6.1).

Det er muligt, at en bygning indeholder både fjernaflæselige anordninger og anordninger, der ikke kan fjernaflæses. Sådanne situationer skal overvejes fra gang til gang.

⁽³⁴⁾ Se C-294/18, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?sessionid=D8FE5CED2F88332F34D6932585796A94?text=&docid=213588&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=15239760>.

⁽³⁵⁾ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene — Guidance note on Articles 9-11 metering, billing information, cost of access to metering and billing information, punkt 50-52 (SWD(2013) 448 final).

Eksempel: I en bygning med flere lejligheder, der forsynes med fjernvarme, hvor de anordninger, der er installeret i hver bygningsenhed, er fjernaflæselige varmefordelingsmålere eller målere, kan bygningens hovedmåler, som måler den samlede leverede eller forbrugte varme, måske ikke fjernaflæses. I dette tilfælde kan der i princippet kun foretages en fuldstændig udbygget beregning af varmeomkostningsfordelingen, når der også er adgang til aflæsninger fra hovedmåleren. En lignende situation kan opstå for en bygning med en fælles kedel til f.eks. gas eller olie: Også i dette tilfælde foreligger der muligvis ikke en nøjagtig værdi for det samlede forbrug for hver enkelt periode på under et år, hvis hovedgasmåleren ikke kan fjernaflæses, eller hvis oliebeholderen eller brænderen ikke er udstyret med en måler, der muliggør fjernaflæsning af forbruget. I sådanne tilfælde er det dog stadig muligt at foretage en omtrentlig beregning af varmefordelingen ved at anvende aflæsningerne fra de enkelte anordninger og ekstrapolere en anslået værdi for det samlede forbrug. Der kunne derefter opstå et spørgsmål om, hvordan kravet i artikel 10a, stk. 1, om, at »... fakturerings- og forbrugsoplysningerne er pålidelige og nøjagtige og bygger på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere, jf. bilag VIIa, punkt 1 og 2, for alle slutbrugere«, kan forenes med det forhold, at en eventuel beregning af varmeomkostningsfordelingen i mangel af værdier for perioder på under et år for det samlede forbrug (ved at installere en fjernaflæselig gasmåler, ved manuelt at aflæse hovedgasmåleren hyppigere, ved at installere en tilsluttet oliemåler osv.) kun kan være omtrentlig. Kommissionen er af den opfattelse, at manglen på aflæsninger for perioder på under et år af hovedmåleren ikke er en begrundelse for ikke at give oplysninger om forbruget for perioder på under et år til brugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, så længe omstændighederne gør det muligt at foretage et rimeligt skøn/en tilnærmelse af omkostningsfordelingsberegningen. I sådanne tilfælde bør det ganske enkelt gøres klart, at værdierne for perioder på under et år er delvist anslået/ekstrapoleret. Værdien af oplysninger om perioder på under et år for forbrugeren vil højst sandsynligt være større end den let nedsatte nøjagtighed, der opstår som følge af manglen på en samlet forbrugsværdi.

Hvis en bygning, hvor der anvendes fordelingsmåling, på den anden side er udstyret med en fjernaflæselig hovedmåler til et fjernvarme- og fjernkølingsnet, men de anordninger, der anvendes til fordelingsmåling i bygningen, ikke kan fjernaflæses, er betingelsen i bilag VIIa, punkt 2, ikke opfyldt, for så vidt angår de slutbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling. Den ville derimod være opfyldt for fjernvarme- og fjernkølingsnettet og dets kunde/bygningen som helhed. I dette tilfælde skal der leveres oplysninger til slutkunden om bygningen i overensstemmelse med bilag VIIa, punkt 2.

Et andet eksempel kunne være en bygning, hvor der anvendes fordelingsmåling, og hvor varmefordelingsmålere er fjernaflæselige, men hvor der ikke er målere til varmt forbrugsvand. I dette tilfælde kan hver enkelt tjeneste behandles særskilt, og der kan leveres oplysninger for perioder på under et år om rumopvarmning, men ikke om varmt brugsvand.

9.2.2. *Krav om minimumshyppighed*

Konsekvensen af den forenklede betingelse, der er forklaret ovenfor, er, at når der findes fjernaflæselige anordninger, skal der leveres hyppige oplysninger til slutbrugerne, som enten kan være faktureringsoplysninger eller blot oplysninger om forbruget. Fra 22 måneder efter den dato, hvor ændringsdirektivet træder i kraft, dvs. fra den 25. oktober 2020, svarer den krævede mindstehyppighed til den hyppighed, der er fastsat i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv, nemlig »mindst hvert kvartal, på anmodning eller hvis forbrugerne⁽³⁶⁾ har valgt elektronisk fakturering, ellers to gange årligt«. Med virkning fra den 1. januar 2022 vil der være tale om en månedlig minimumshyppighed.

9.2.3. *Undtagelser uden for varme- og kølesæsonerne*

Opvarmning og køling kan undtages fra kravet om månedlige oplysninger uden for varme- og kølesæsonerne. Hvad der udgør varme- eller kølesæsonen kan variere, afhængigt af beliggenhed og jurisdiktion eller fra bygning til bygning. Muligheden for at gøre undtagelser fra det månedlige krav kan forstås som en mulighed for at udsætte oplysningerne i den periode, hvor der ikke leveres rumopvarmning eller -køling fra en bygnings kollektive anlæg.

⁽³⁶⁾ Brugen af »kunder« og ikke »brugere« afspejler, at det ikke er et krav i energieffektivitetsdirektivet, at forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, har ret til at vælge at modtage elektronisk fakturering, jf. afsnit 7.6. I en bygning, hvor der anvendes fordelingsmåling, kan slutkunden i bygningen vælge elektronisk fakturering og dermed være berettiget til kvartalsvise oplysninger, men dette betyder ikke automatisk, at bygningens enkelte beboere (som er slutbrugere, men ikke slutkunder) har ret til disse oplysninger mere end to gange om året før den 1. januar 2022.

9.2.4. Sondring mellem levering og tilgængeliggørelse af oplysninger

Kravet om, at såfremt der er installeret fjernaflæselige målere eller varmemfordelingsmålere, skal fakturerings- eller forbrugsoplysninger leveres baseret på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere til slutbrugerne for perioder på under et år, kan udløse spørgsmål om, hvornår kravet er overholdt. Kommissionen bemærker, at lovgiveren bevidst har ladet leveringsmåden for oplysningerne stå åben, samtidig med at der klart skelnes mellem at levere oplysninger og gøre dem tilgængelige.

Det centrale krav er at levere oplysninger til brugeren. Dette kan gøres på papir eller ved hjælp af elektroniske midler som f.eks. e-mail. Oplysninger kan også gøres tilgængelige via internettet (og grænseflader som f.eks. en webportal eller en smartphoneapp), men i sådanne tilfælde skal slutbrugeren underrettes på en eller anden måde med de angivne intervaller, da oplysningerne ellers ikke kan anses for at være leveret til slutbrugeren med denne hyppighed, men blot gjort tilgængelige. Hvis oplysningerne blot gøres tilgængelige, men det er op til slutbrugeren at finde dem, ville det ikke være i overensstemmelse med det overordnede mål for denne del af det reviderede energieffektivitetsdirektiv, nemlig at øge slutbrugernes bevidsthed om deres forbrug.

Det er vigtigt at understrege denne diskrete, men vigtige sondring, også fordi lovgiveren har medtaget den frivillige, supplerende tilgængeliggørelse af oplysninger via internettet efter det centrale krav om regelmæssigt at levere oplysninger: »De kan også gøres tilgængelige via internettet og opdateres så ofte, som de anvendte måleanordninger og -systemer tillader.« Udtrykket »også« blev ikke anvendt som »i stedet for«, men for at markere en yderligere mulighed. Enhver anden fortolkning ville give for mange muligheder for at udforme og anvende systemer, der ikke giver mulighed for hyppig feedback, og dermed omgå det centrale krav og undergrave opnåelsen af et af de vigtigste formål med det reviderede energieffektivitetsdirektiv. Denne fortolkning bekræftes af anvendelsen af ordlyden »kan i stedet« i punkt 3 i bilag VIIa, hvor lovgiveren tydeligvis havde til hensigt, at bestemmelserne skulle udgøre alternativer. Den kontinuerlige »tilgængeliggørelse« af oplysninger via internettet er kort sagt ikke et alternativt eller tilstrækkeligt middel til at opfylde kravene i punkt 2 i bilag VIIa til at levere oplysninger for perioder på under et år, *medmindre* dette kombineres med en eller anden form for aktiv underretning af slutbrugeren med de krævede intervaller.

9.2.5. Indholdet af fakturaer eller forbrugsoplysninger for perioder på under et år

Som nævnt i afsnit 7.3 er det reviderede energieffektivitetsdirektiv fleksibelt med hensyn til arten af de oplysninger, der skal leveres for perioder på under et år i henhold til bilag VIIa, punkt 2.

Som minimum skal der indgå grundlæggende oplysninger om, hvordan det faktiske forbrug (eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere) har udviklet sig. Dette kan f.eks. kombineres med skøn over, hvordan den observerede tendens kan påvirke slutbrugers fremtidige forbrug, og hvad dennes faktura vil lyde på, hvis forbruget fortsætter på samme måde.

Hvis faktureringen sker samtidig med afgivelsen af de oplysninger, der er omhandlet i punkt 2 i bilag VIIa, fastsættes mindstekravene til indholdet af faktureringsoplysningerne i punkt 3 i dette bilag.

9.3. Mindstekrav til oplysningerne i fakturaen

I punkt 3 i bilag VIIa angives visse minimumselementer af de oplysninger, som skal gøres tilgængelige for slutbrugerne i eller med fakturaer, med forskellige krav afhængigt af, om fakturaen er baseret på det faktiske forbrug eller aflæsning af varmemfordelingsmålere. Det er værd at bemærke, at slutbrugere, der befinder sig i dele af en bygning, der ikke er udstyret med individuelle målere eller varmemfordelingsmålere, eller dem, der lejer deres lokaler på grundlag af »varm husleje«, aldrig må modtage fakturaer baseret på det faktisk forbrug eller aflæsninger af varmemfordelingsmålere. I tilfælde af »varm husleje« modtager de måske slet ikke nogen energifakturaer, og ingen af kravene i artikel 10a eller bilag VIIa finder derfor anvendelse.

I sammenligning med bilag VII i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv er det nye bilag VIIa affattet på en måde, der tydeligere afspejler den bindende karakter af de krav, det indeholder, f.eks. ved at udelade modifikationer som »hvor det er relevant« eller »helst« ⁽³⁷⁾.

Bilag VIIa indeholder også nogle helt nye elementer, herunder en forpligtelse til, at fakturaer skal indeholde »oplysninger om tilknyttede klageprocedurer, ombudsmandstjenester eller alternative tvistbilæggelsesmekanismer, som er gældende i medlemsstaterne«. Ved gennemførelsen af dette krav bør medlemsstaterne offentliggøre, hvilke ombudsmandstjenester eller alternative tvistbilæggelsesordninger ⁽³⁸⁾ der er juridisk kompetente til at behandle klager og tvister vedrørende måling, fordelingsmåling, fakturering og omkostningsfordeling, således at energileverandører og andre parter, der udsteder fakturaer, kan modtage disse oplysninger på deres fakturaer.

9.3.1. Fakturaer baseret på det faktiske forbrug/aflæsninger af varmfordelingsmålere

De enkelte oplysningselementer, der skal gøres tilgængelige på eller med en faktura baseret på det faktiske forbrug eller aflæsning af anordninger, er til dels baseret på det eksisterende bilag VII og til dels nye bilag.

Selv om der ikke er behov for en fuldstændig forklaring, er det værd at fremhæve nogle få aspekter.

Som i det oprindelige energieffektivitetsdirektiv henvises der til »faktiske priser« i bilag VIIa, punkt 3, litra a). For slutkunder, til hvem der leveres fjernvarme og fjernkøling, vil dette typisk indebære en præcisering af den samlede pris, der skal betales, og dens forskellige komponenter, f.eks. forbrugsrelaterede, kapacitetsrelaterede og faste tariffer/priser. Ved fordelingsmåling bør dette som minimum omfatte den enkeltes del af varmeudgiften, der skal betales, sammen med aflæsningen af anordningen og den samlede sum for den bygning, den stammer fra.

For så vidt angår sammenligninger med forbruget i samme periode året før (punkt 3, litra c)), skal det bemærkes, at der er pligt til at gøre disse oplysninger tilgængelige i en grafisk og klimavenlig form. I lyset af kravene til databeskyttelse og privatlivets fred (jf. afsnit 7.5) bør dette krav forstås således, at det kun gælder oplysninger om den energi, der forbruges af den nuværende beboer, dvs. den samme slutbruger, som oplysningerne skal gøres tilgængelige for.

I forbindelse med klimakorrigerings kan det være nødvendigt at foretage antagelser om andelen af energi, der anvendes til produktion af varmt brugsvand, hvis denne energi ikke måles særskilt fra behovet for rumopvarmning. Hertil kommer, at lokalitetsspecifikke eller repræsentative udendørs temperaturdata er nødvendige for at beregne de varmegraddage eller afkølingsgraddage, der anvendes til at foretage klimakorrigerings. For at kunne anvendes til faktureringsformål skal sådanne data gøres tilgængelige uden væsentlige forsinkelser. Medlemsstaterne og de parter, der er ansvarlige for at levere faktureringsoplysninger, skal identificere tilgængelige kilder til sådanne data, som kan tænkes at være enten nationale, regionale, lokale eller bygningsspecifikke (hvis f.eks. en bygning er udstyret med en udendørs sensor, hvorfra der kan hentes målinger). De bør også være gennemsigtige med hensyn til den metode, der anvendes til at foretage klimakorrigerings ⁽³⁹⁾.

Hvad angår oplysninger om den anvendte brændselssammensætning, vil dette være forholdsvis ligetil i de fleste ejendomme med flere lejligheder/bygninger til flere formål, der er udstyret med deres egen kollektive kedel, navnlig når disse altid anvendes med samme type brændsel. Hvis kedlerne kan drives ved hjælp af flere brændselstyper eller f.eks. anvender pilotbrændsel, når de starter, vil årlige gennemsnitsværdier være tilstrækkeligt til at opfylde kravene. Hvis bygninger får forsyninger fra fjernvarme- eller fjernkølingsnet, vil den fysiske eller juridiske person, der er slutkunden, i henhold til samme bestemmelse have ret til at modtage oplysninger om den brændselssammensætning, der anvendes til at levere fjernvarme/fjernkøling. I ejendomme med flere lejligheder/bygninger til flere formål kan disse oplysninger også anvendes ⁽⁴⁰⁾ til at levere oplysninger om brændselssammensætningen til de slutbrugere, der bor i de enkelte enheder.

⁽³⁷⁾ I mindst to tilfælde er dette ikke sket konsekvent på alle sprog. Kommissionen mener, at der bør foretages en formel berigtigelse med henblik på at afhjælpe disse uoverensstemmelser. Hensigten i Kommissionens forslag var tydeligt i denne henseende, jf. punkt 1.3.3 i afsnit 4.3.2 i konsekvensanalysen (arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene (SWD(2016) 405 final)).

⁽³⁸⁾ For eksempel de her anførte: <https://ec.europa.eu/consumers/odr/main/?event=main.adr.show2>.

⁽³⁹⁾ Der findes ingen universel standard for, hvordan graddage skal beregnes, og hvis der ikke findes bedre alternativer, kan medlemsstaterne tilskynde til eller kræve anvendelse af den af Eurostat anvendte metode: Jf. https://ec.europa.eu/eurostat/cache/metadata/en/nrg_chdd_esms.htm (afsnit 3.4).

⁽⁴⁰⁾ Af den, der har ansvaret for at underrette de forbrugere/slutbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, i overensstemmelse med de beslutninger, som medlemsstaterne har truffet i henhold til artikel 10a, stk. 3.

De midler, der anvendes til at levere oplysninger om brændselssammensætning, kan også anvendes til at levere oplysninger om andelen af vedvarende energi, der anvendes i fjernvarme og fjernkøling, hvilket delvist opfylder medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 24, stk. 1, i det reviderede direktiv om vedvarende energi (RED II)⁽⁴¹⁾, hvori det fastsættes, at »[m]edlemsstaterne sikrer, at slutbrugere oplyses om energiforbruget og andelen af vedvarende energi i deres fjernvarme- og fjernkølingssystemer på lettilgængelig vis såsom på leverandørernes websteder, i årsafregninger eller på anmodning.« I RED II defineres udtrykket »final consumer« ikke, men Kommissionens vurderer, at udtrykket »slutbruger« (»final user«), som det anvendes i det reviderede energieffektivitetsdirektiv, fuldt ud dækker udtrykket »final consumers« som anvendt i artikel 24, stk. 1, i RED II. Begge udtryk omfatter navnlig beboere i individuelle enheder i ejendomme med flere lejligheder/bygninger til flere formål, der forsynes med fjernvarme/fjernkøling, selv om de ikke har nogen individuel eller direkte kontrakt med leverandøren⁽⁴²⁾. Den bestemmelse om fakturering og forbrug, der gennemføres i henhold til energieffektivitetsdirektivet, kan derfor anvendes til at oplyse om andelen af vedvarende energi, der anvendes i fjernvarme og fjernkøling i henhold til RED II. Dette kan være en omkostningseffektiv metode til overholdelse af de relevante bestemmelser i både energieffektivitetsdirektivet og RED II, da oplysninger om brændselssammensætning skal omfatte andelen af vedvarende energi, hvor en sådan energi indgår i brændselssammensætningen.

Denne måde at opfylde kravene på i bestemmelsen om udveksling af oplysninger om andelen af vedvarende energi i fjernvarme- og fjernkølingssystemer ville være entydig, og en eventuel juridisk udfordring ville blive elimineret, hvis oplysningerne om brændselssammensætningen omfattede kategorien vedvarende energi (med eventuel specifikation af typen/typerne heraf) i oplysningerne om brændselssammensætning, med angivelse af en værdi på nul (0) i tilfælde, hvor der ikke er nogen vedvarende komponent.

Oplysninger om brændselssammensætning, der angiver den vedvarende del af forsyningen af opvarmning eller køling, opfylder ikke fuldt ud kravene i artikel 24, stk. 1, i RED II, medmindre der også er medtaget oplysninger om fjernvarme- og/eller fjernkølingssystemers energimæssige ydeevne.

For så vidt angår den måde, hvorpå oplysningerne leveres, er kravene i energieffektivitetsdirektivets bilag VIIa, punkt 3, litra b), og artikel 24, stk. 1, i RED II lidt forskellige. Førstnævnte er lidt strengere i den forstand, at oplysningerne om brændselssammensætning skal angives »i eller sammen med [slutbrugernes] fakturaer«, mens RED II giver mulighed for, at vedvarende energikilders andel og oplysninger om energimæssig ydeevne kan gøres tilgængelige »på lettilgængelig vis« via leverandørens websted eller på anmodning. Omvendt er kravet i RED II en smule strengere i den forstand, at det gælder for alle »final consumers«, mens kravet i energieffektivitetsdirektivet kun gælder i forbindelse med fakturering baseret på det faktiske forbrug eller aflæsninger af varmefordelingsmålere.

Hvad angår oplysninger om de tilknyttede årlige drivhusgasemissioner, opstår der en række problemer, afhængigt af om forsyningerne kommer fra en enkelt brændselskilde, f.eks. en kollektiv gas- eller oliekedel i en bygning, eller fra et fjernvarme- eller fjernkølingssystem. I begge tilfælde skal der lægges vægt på, hvordan og i hvilket omfang virkningen af effektivitetstab i bygningen eller nettet afspejles, og hvilke indikatorer der anvendes (dvs. absolut eller relativt/specifikt (kg CO₂e/kJ), samlet eller pr. lejlighed osv.).

Fjernvarme- og fjernkølingsoperatører skal som minimum oplyse om nettets årlige gennemsnitlige emissioner pr. energienhed, der er faktureret/leveret (dvs. inklusive virkningen af nettab), således at de tilsvarende absolutte emissioner kan beregnes for en given slutkunde.

På dette grundlag eller på grundlag af bygningens eget brændselsforbrug kan forbrugere, hos hvem der anvendes fordelingsmåling, få oplysninger om deres andel af de absolutte emissioner (kg) OG deres relative/specifikke gennemsnitlige emissioner, f.eks. med hensyn til den fjernvarmesammensætning eller det brændsel, der anvendes, og, hvor det er relevant, lokale vedvarende energikilder.

⁽⁴¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 82).

⁽⁴²⁾ Dette fremgår udtrykkeligt af det reviderede energieffektivitetsdirektiv (jf. også afsnit 7.1). I RED II kan det udledes af anvendelsen af det snævrere begreb »kunde« i artikel 24, stk. 2, hvor lovgivernes ønske om at differentiere anvendelsesområdet for forpligtelserne i artikel 24, stk. 1, og artikel 24, stk. 2, fremgår.

Medlemsstaterne kan under alle omstændigheder begrænse kravet om at levere oplysninger om drivhusgasemissioner til kun at omfatte forsyninger fra fjernvarmesystemer med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Hvis en medlemsstat vælger at gøre dette, gør det det navnlig muligt for små og mellemstore fjernvarmenet og bygninger med deres egne kedler, hvor der anvendes fordelingsmåling, at være undtaget fra kravet om at levere sådanne oplysninger. Det skal understreges, at denne mulighed for at begrænse oplysningskravet *ikke* gælder for oplysninger om brændselssammensætning, men kun vedrører de dermed forbundne årlige oplysninger om drivhusgasemissioner.

I fjernvarme- eller fjernkølingssystemer, hvor kunderne har mulighed for at vælge bestemte »grønne« produkter, der sælges som afledt af en bestemt brændselssammensætning (f.eks. 100 % vedvarende energi), eller hvis særlige drivhusgasfodafttryk afviger fra systemets gennemsnit, bør dette bogføres for at undgå dobbelttælling og vildledende forbrugeroplysning. Ethvert sådant salg bør udelukkes, når den gennemsnitlige brændselssammensætning eller drivhusgasfodafttrykket beregnes for slutkunderne. Hvis dette ikke sker, vil det potentielt udgøre en overtrædelse af EU's forbrugerlovgivning ⁽⁴³⁾.

I henhold til bilag VIIa, punkt 3, litra f), skal der foretages sammenligning af brugerens forbrug med forbruget hos en normeret, gennemsnitlig slutbruger eller referenceslutbruger i samme brugerkategori, så medlemsstaterne må udvikle eller uddelegere ansvaret for at udvikle passende referencer og brugerkategorier. Med hensyn til fordelingsmåling kan leverandører af fordelingsmålingstjenester gøre relevante og nøjagtige referencer tilgængelige på grundlag af data fra bygningerne i deres porteføljer. For elektroniske fakturaer kan sådanne sammenligninger gøres tilgængelige online og bør derefter markeres i selve fakturaerne. For fakturaer, der indsendes i papirudgave, skal sammenligningerne naturligvis medtages i den faktiske faktura, således som det er tilfældet for andre elementer, der skal medtages.

9.3.2. Fakturaer, der ikke er baseret på det faktiske forbrug/aflæsninger af varmfordelingsmålere

Det er i dag almindelig praksis (i det mindste i situationer, hvor der ikke er adgang til fjernaflæselige anordninger) at basere eventuelle regelmæssige fakturaer/fakturaer for perioder på under et år på faste estimater for årligt forbrug. Sådanne fakturaer behøver ikke omfatte alle de ovenfor anførte elementer, men skal »indeholde en klar og letforståelig redegørelse for, hvordan det beløb, der er angivet på fakturaen, er beregnet, og som minimum de oplysninger, der er omhandlet i litra d) og e)«, i bilag VIIa, punkt 3. Disse krav gælder også i situationer, hvor fakturaerne aldrig er baseret på det faktiske forbrug/aflæsninger af varmfordelingsmålere. Dette vil være tilfældet for individuelle slutbrugere i ejendomme med flere lejligheder og bygninger til flere formål, hvor der ikke anvendes fordelingsmåling, og hvor energiomkostningerne videregives til slutbrugerne ved hjælp af tilbagevendende afgifter eller et varmeomkostningsregnskab, der udelukkende er baseret på andre parametre såsom etageareal, volumen osv.

⁽⁴³⁾ Jf. også SWD(2016) 163 final af 25.5.2016: Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene: Guidance on the Implementation/ Application of Directive 2005/29/EC on Unfair Commercial Practices (Vejledning om anvendelse af direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis)
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX%3A52016SC0163>.